

Загора и Шипка другари, да останемъ въ Габрово — ще бѣде просто обидно, казваха тѣ.

И наистина, при всичко, че опълченцитѣ нѣмаха никакъ довѣрие въ своитѣ пушки, тѣ се радваха, обаче, че отиватъ на позицията да взематъ участие, едва ли не, въ заробванието на Сюлейманъ Паша съ неговитѣ табори. Тѣзи тѣхна радостъ се отрази на бѣжанцитѣ, които вече не се съмнѣваха, че скоро ще се завърнатъ на огнищата си и веднага почти подиръ дружинитѣ потеглиха къмъ Шипка.

Равно въ 4 часа, слѣдъ обѣдъ, опълчението се снесе отъ бивуака и тръгна пакъ по сѣщия пѣтъ, по който днесъ дойде въ Габрово.

Когато дружинитѣ пристигнаха до ханчето при Червенъ Брѣгъ, бѣше вече започнало да се стъмнява. Отъ тукъ, слѣдъ една малка почивка, 3-я дружина тръгна по пѣтя, който се отдѣля отъ онзи — за Шипка и върви къмъ западъ, като минува прѣзъ една малка рѣчица, вливающа се въ Янтра току до самия чортовъ мостъ.

Отъ рѣчицата пѣтя изведнѣжъ започва да се въскача по една възвишенность. Тукъ той бѣ изриватъ отъ дъждовнитѣ порои и за туй твърдѣ трудно се вървеше. Бѣше вече късно, когато 3-я дружина пристигна въ с. Стоманеци, гдѣто се и расположихме за нощуване. Другитѣ дружини останаха за нощуване при Червенъ Брѣгъ.

— Уфъ! съвсѣмъ се уморихъ, краката ми не държатъ вече, се чуваха гласове между опълченцитѣ.

Наистина, отъ четири деенощното безсъние и отъ днешната расходка — около 25 версти, отъ които 16 бѣха излишни, всички бѣхме капнали отъ уморяване и умирахме за сънъ. За туй, щомъ пристигнахме на нощлега, всѣки бързаше да си легне по скоро.

Щомъ направихъ нужното по ротата распоредение, и азъ легнахъ при другитѣ офицери, които се бѣха расположили на единъ харманъ.

Чудно нѣщо! До гдѣто се намирахъ въ движение, мене краката ми се сплитаха и клѣпачитѣ ми се склопваха, а сега, като легнахъ —, никакъ не можахъ